

Faro

La plumilla

La familia humana

ANTONI COLL I GILABERT
 @Collgilbert

«Ustedes son nuestra familia en este lugar», nos dijo Diana, la mujer con un niño en brazos que intervino en la fiesta de los 15 años de Bonanit. Son las palabras más bellas que uno puede oír y aún suenan más dulces con acento colombiano. Son también muestra de una sabiduría que conviene al mundo. ¿No es cierto que la globalización nos convirtió hace tiempo en la aldea humana? Pues que la aldea sea familia es una cuestión no ya de humanidad, sino también de necesidad.

Ayer se supo que una nueva variante sudamericana del Covid amenaza con desbarancar a la Delta, ya muy contagiosa, y ser más peligrosa todavía. Cayeron las bolsas ante el temor de que se extienda por todo el mundo. ¡Qué importante ser familia para resistir los embates, del virus o del hambre!

La mirada
 des de Collsuspina

Màrqueting 'vs.' realitat. Sorpren com quasi vint anys després de les grans exposicions de l'Any Gaudí 2002 el màrqueting de Gaudí encara pretengui trencar tòpics i clixés i vengui el Gaudí de sempre amb un nou vestit

PER TATE CABRÉ
 tate@tatecabre.com

REDESCOBRINT
 GAUDÍ?
 LA GRAN
 EXPOSICIÓ DEL
 MNAC VOL
 REVENDRE EL
 GAUDÍ DE SEMPRE

Un gran pòster de Gaudí tapant-se la cara amb el barret per protegir-se dels paparazzis, ja ancia, quan només treballava reclòs a la Sagrada Família i només es relacionava amb els seus amics més catòlics, és la icona de la gran exposició sobre Gaudí al MNAC, que posteriorment es presentarà a París.

I aquí ens trobem amb la primera paradoxa, ja que el vellet antipàtic que no vol publicitat de la foto, als meus ulls representa tot el contrari del Gaudí compromès políticament i socialment que ven el màrqueting de l'exposició, que ens parla d'un Gaudí «extraordinàriament popular», molt lluny dels tòpics de «geni aïllat, desconegut, incompès, tancat en si mateix, inspirat en la religió...» En resum, el Gaudí esquerp de la foto promocional transmet tot el contrari del Gaudí sociable que ven l'exposició.

La segona paradoxa és que ha estat tan eficaç aquesta campanya de màrqueting del Gaudí «redescobert», que tots els mitjans de comunicació l'han repetit com un mantra sense qüestionar-ho. Això ha portat que molts periodistes culturals que vam visitar i cobrir les esplèndides exposicions de l'Any Gaudí 2002, comissariat pel gran gaudinista Daniel Giralte-Miracle, hàgim comentat entre nosaltres: Com es pot vendre que per primera vegada es fa una gran exposició sobre Gaudí si se'n van fer tantes i tan bones el 2002? Com es pot anunciar un Gaudí despulrat de religió i santedat quan el 2002 totes les exposicions tècniques, arquitectòniques, sobre disseny... Ja ho van fer? No ho havia fet ja la gran exposició del MOMA de Nova York el 1958?

Segons Lahuerta, al dibuix de 1902 de Pablo Picasso l'eròtic capçal del llit s'assembla als «ossos» de la casa Batlló, aleshores en construcció.
 FOTO: MUSEU PICASSO BARCELONA

gueix el guió del llibre que el comissari Juan José Lahuerta, també director de la Càtedra Gaudí de la UPC, va publicar el 2016 amb el títol *Antoni Gaudí. Fuego y cenizas*.

Molts dels objectes exposats apareixen en fotografies a les pàgines del llibre del comissari, que es ven suposadament com a catàleg de la mostra a les botigues del MNAC. Els més cridaners són els dibuixos eròtics de Picasso, un capçal del llit dels quals a Lahuerta li recorda la façana de la casa Batlló i el connecta amb l'eroticisme dels «huecos vaginales» de la pedra esculpida, en el seu dia qualificats d'«obscuridades ornamentales gaudinianas», segons el comissari.

Personalment el que més em va sorprendre gratament a l'inici però finalment em va pertorbar és l'abús del context. Hi ha tant de context, tant d'obres d'artistes locals com estrangers coetanis de Gaudí, que l'obra de Gaudí queda eclipsada, barrejada i confosa amb la dels altres. Els visitants pensen que el mobiliari d'Aleix Clapés que sempre s'havia exposat al Park Güell és de Gaudí, o que també ho són les obres de Jujol...

També penso que, ja que l'exposició ha estat coproduïda pel Museu d'Orsay de París, on ha de viatjar posteriorment, a la sala dedicada a l'exposició de Gaudí a París del 1910 li falta la maqueta policromada de la Sagrada Família, que n'era la peça estreta i que, ja que el Temple de la Sagrada Família ha cedit el Tenebrari i altres peces, també hauria d'haver-hi cedit la maqueta, que seria la manera que els francesos, i també els catalans, s'assabentin que Gaudí volia el seu temple pintat de colors vius i vibrants!

El Gaudí esquerp de la foto promocional transmet tot el contrari del Gaudí sociable que ens venen a l'exposició

La mostra del MNAC s'ha de visitar perquè és descomunal en dimensions, amb més de 650 objectes molt escollits

Deixant a banda les paradoxes del màrqueting, que s'esclafen contra la realitat, l'exposició del MNAC s'ha de visitar perquè és descomunal en dimensions, amb més de 650 objectes molt escollits, molts dels quals constituïran un gran descobriment per la majoria de visitants. No tant pels gaudinistes, ja que la mostra se-

Periodista

Doctora en Periodisme i Ciències de Comunicació i diplomada en Traducció i Interpretació, **Tate Cabré** ha treballat en premsa i televisió. És Guia Oficial de Turisme de Catalunya.

